

sted med hende ud gennem Ventesalen. Han kunde ikke komme sig af sin Forbavselse over at finde hende saa meget yngre og smukkere og tillige saa langt mindre jødisk af Udseende, end han under Indtrykket af Nannys Person havde hidset sig op til at tro.

Jakobe selv havde for lutter Lykke endnu ikke kunnet sige et Ord. Men hendes Blik var ufravendt løftet op mod ham; og mens de nu trængte sig gennem Forhallens Menneskemylr, hamrede hendes Hjerte, saa Per kunde mærke det helt op i sin Arm. Han smilte og saae hende ned i Øjnene. Ogsaa de vakte saa mange fortrolige Minder. Og han trykkede hendes Arm ind til sig og hviskede: „Du kære —.“

Saa puttede de sig ind i en lukket Droske; og da Jakobe her kastede sig til hans Bryst, overgav han sig ganske. Drosken rumlede afsted; og før nogen af dem rigtig fik sig besindet igen, holdt den udenfor Hotellet.

Jakobe blev siddende i Vognen, mens Per gik ind og bestilte Værelse og fik gjort et hastigt Toilette. Derefter kørte de lige ud til „Skovbakken“ uden at benytte Jernbanen. De havde endnu for meget at fortælle hinanden til at ville have Ørevidner omkring sig.

Ude paa Strandvejen lod de standse for at faa Vognens Kalesjer slaaet ned. Solen var bleven hed nu i Middagstimen, og der rørte sig ikke en Vind.

Per aandede dybt ud. Hans Væsen ligesom strakte sig med en lykkelig Følelse af Befrielse efter den lange Pine i Tvivlraadighedens Spændetrøje, og hans Hjerte var opfyldt af Taknemlighed mod Jakobe, der ved sin Skønhed og sin Gensynsglæde saa ganske havde retfærdiggjort ham. I Virkeligheden var han